

Arrest

nr. 138 196 van 10 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 3 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. KASONGO loco advocaat F. GELEYN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 30 oktober 2013 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 11 augustus 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse afkomst en bent u geboren in de Volksrepubliek China (VRC), meer bepaald in het district Chushur, prefectuur Lhasa. U verklaarde in 1997 illegaal te zijn gevlucht naar India. U reisde illegaal naar Nepal van waaruit u via het Reception Centre naar India reisde. In India leefde u van 1997 tot 2001 in het Rato Dratsang klooster in Mundgod. Omwille van het warme klimaat in Mundgod verliet u het klooster en trok u naar Dharamsala. U kreeg er een kamer in het Norbulinka Institute en werkte er als schilder. U zou er nooit in geslaagd zijn een RC (Registration Certificate for Tibetans) te verkrijgen. Omwille van deze reden besloot u India te verlaten. Op 29 oktober 2013 reisde u van India naar Frankrijk met een transit in een onbekend land. U maakte daarbij gebruik van een vals paspoort. Vanuit Frankrijk werd u door de smokkelaar met een auto naar België gebracht. Op 30 oktober 2013 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een fotokopie van een attest van het reception centre in Nepal, een attest van het reception centre in Dharamsala, een attest van het klooster in India, een attest van het Norbulinka Institute, uw green book en enkele foto's.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (uw green book en het attest van het reception centre in Nepal) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: G., geboren op 11 oktober 1980 en geboren te Nyenthang xiang, Chushul district. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (zie gehoorverslag CGVS 2 pp. 2-4) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 1997 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw jarenlange verblijf in India een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC). Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast. Na uw vlucht uit de Volksrepubliek China in 1997 heeft u van 1997 tot 2013 in India verbleven. Tussen 1997 en 2001 verbleef u in het Rato Dratsang klooster in Mundgod. Tussen 2001 en 2013 verbleef u in het Norbulinka Institute in Dharamsala. U werkte er als schilder.

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

U verklaarde dat u niet/nooit in het bezit bent geweest van een dergelijke RC en bijgevolg geen verblijfsrecht genoot in India. Deze verklaringen zijn echter niet geloofwaardig. Sinds 2008 werken de Indiase en Tibetaanse overheden samen om ervoor te zorgen dat elke Tibetaan in India over een RC beschikt. Uw verklaring dat u geen RC kon krijgen omdat u geen ouders had in India en niet over een

Indische geboorteakte beschikte is niet geloofwaardig. Het is immers ook voor Tibetanen geboren in Tibet mogelijk om een RC te verkrijgen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat Tibetaanse overheid in ballingschap Tibetanen bijstaat die problemen ondervinden bij het verkrijgen van een RC. U verklaarde dat u geen hulp kon vragen aan de Tibetaanse overheid omdat u niet aan de voorwaarden voldeed. Zo zou u ouders in India en een Indiase geboorteakte moeten hebben om een RC te kunnen verkrijgen (zie gehoorverslag CGVS 2 p. 2). Anno 2008 kregen echter alle Tibetanen een RC, ook zij die geboren zijn in Tibet. Bovendien verbleef u tussen 2001 en 2013 in het Norbulinka Instituut in Dharamsala, het hart van de Tibetaanse gemeenschap in India. U was er tevens te werk gesteld. Dit maakt het des te meer ongeloofwaardig dat u nooit over een RC zou hebben beschikt. Het Norbulinka Instituut is immers gelinkt aan de Tibetaanse overheid. Zij zouden dus zeker Tibetanen bijstaan die moeilijkheden zouden ondervinden om een RC te verkrijgen.

Het CGVS wijst er in dit verband nog op dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Het CGVS mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf. Bij het ontbreken van deze elementen zonder aannemelijke verklaring, schendt u niet alleen de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, maar tracht u de Commissaris-generaal te misleiden over uw verblijfsrechtelijke status in India alvorens uw komst naar België.

Daar uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen in het bezit van een RC bij terugkeer hun verblijfsrecht opnieuw kunnen opeisen; dat uit dezelfde informatie blijkt dat slechts een zeer beperkt aantal Tibetanen in India niet over een RC beschikken; en gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het feit dat u niet/nooit in het bezit bent geweest van een RC, kan het CGVS redelijkerwijs vermoeden dat u wel degelijk over een RC beschikt en derhalve verblijfsrecht had in India.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelt het CGVS het volgende vast. Ten eerste werd u gevraagd waarom u India hebt verlaten. U verklaarde dat u geen RC kon verkrijgen en dat het zonder RC veel problemen gaf. Wanneer u bijvoorbeeld een sim kaart wilde kopen moest u andere mensen om hulp vragen (zie gehoorverslag CGVS 1 p. 6). Zoals hierboven reeds werd uiteengezet is het ongeloofwaardig dat u geen RC had. Daarnaast verklaarde u dat u schilder was maar dat u een probleem had met uw oog en dat u na uw werk hoofdpijn kreeg. U wilde ander werk zoeken maar omdat u geen RC had was dit niet mogelijk (zie gehoorverslag CGVS 1 p. 6). Wederom dient te worden opgemerkt dat het niet geloofwaardig is dat u geen RC had. Verder verklaarde u dat er tijdens de teachings van de dalai lama strikt gecontroleerd werd en dat u dan problemen had om daar te gaan (zie gehoorverslag CGVS 1 p. 7). Daar het ongeloofwaardig is dat u geen RC zou hebben gehad zijn ook de problemen die hieruit voortvloeien ongeloofwaardig. U haalde geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Ten tweede werd u gevraagd waarom u niet zou kunnen terugkeren naar India. U verklaarde dat u geen documenten hebt om terug te keren naar India (zie gehoorverslag CGVS 1 p. 8). Daar het niet geloofwaardig is dat u niet over de nodige documenten beschikt is er geen enkele reden waarom u niet zou kunnen terugkeren naar India. Ten slotte werd u gevraagd waarom u geen asiel hebt aangevraagd in Frankrijk. U verklaarde dat u een vriendin hebt die in België was die u zei dat u in België betere rechten krijgt als asielzoeker (zie gehoorverslag CGVS 2 p. 4). Dit is geen afdoende argument. Van een asielzoeker met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade mag worden verwacht dat hij onmiddellijk na aankomst in een veilig derde land bescherming vraagt. De vaststelling dat u dit niet deed ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Met betrekking tot uw verklaringen dat u geen SIM-kaart kan kopen met uw RC blijkt uit de informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat Tibetanen in India verschillende identiteitsdocumenten, zoals een Aadhaar-card, een PAN-card, een Ration card en rijbewijs kunnen verkrijgen. Naast het feit dat deze officiële identiteitsdocumenten betreffen die worden uitgereikt door de Indiase overheid, geven deze stukken eveneens toegang tot verschillende, uiteenlopende diensten van de moderne Indiase maatschappij. Gezien deze identiteitsdocumenten op vrij eenvoudige wijze kunnen bekomen worden en gezien deze stukken, zoals de Aadhaar-card, wijdverspreid zijn onder de Tibetanen in India, kan er redelijkerwijze aangenomen worden dat ook u dergelijke stukken, die een oplossing

bieden voor de door u genoemde problemen, kan verkrijgen in geval van een eventuele terugkeer naar India.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC. U verklaarde geen IC te hebben gehad.

Echter, op heden beschikt een heel grote groep van Tibetanen in India over een dergelijk internationaal reisdocument, waarin een Nori-stempel werd aangebracht wat hen toelaat op legale wijze te reizen. Zij kunnen probleemloos terugreizen naar India en hun verblijfsrecht opnieuw opnemen. Sinds 2007 werden al meer dan 30.000 nieuwe IC's uitgereikt en gemiddeld worden 5000 IC's per jaar afgeleverd. In het licht van bovenstaande vaststellingen zijn uw verklaringen met betrekking tot de omstandigheden van uw reis en de door u aangebrachte reisdocumenten dan ook niet aannemelijk en tracht u de asielinstanties te verhinderen een reëel zich te krijgen op uw werkelijke situatie. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Zo wordt vastgesteld dat uw verklaringen als zou u met een smokkelaar die u voorzag van een vals paspoort gereisd hebben niet aannemelijk zijn. U was immers onwetend over de gegevens in dit paspoort, alsook beweerde u hiervan niet op de hoogte te zijn gesteld (zie gehoorverslag CGVS 1 pp. 7, 8), wat niet geloofwaardig is. Gezien (op de luchthaven van India) en bij binnenkomst van de Schengenzone de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen is het niet geloofwaardig dat de smokkelaar het risico zou nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over wat er diende te gebeuren in geval van een grenscontrole en over de eventuele voor u voorziene reisdocumenten. Het risico voor zowel u als de smokkelaar op ontmaskering is dan ook zeer reëel en het is volstrekt onaannemelijk dat u door de smokkelaar niet nauwgezet werd geïnformeerd over de details van deze reis.

Zo legde u ook in elk geval geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Wat betreft de door u neergelegde documenten, zijnde een fotokopie van een attest van het reception centre in Nepal, een attest van het reception centre in Dharamsala, een attest van het klooster in India, een attest van het Norbulinka Institute, uw green book en enkele foto's, merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Ze kunnen hooguit als een begin van bewijs inzake uw identiteit gelden, hetgeen het CGVS hier ook niet betwist.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India.“

1.3. Stukken

Verzoeker voegt bij het verzoekschrift volgende stukken toe:

1. Immigration and Refugee Board of Canada, "China/India: Residency rights of Tibetans residing in India; requirements for Tibetans to obtain and retain permanent residence in India", 7 July 2009, <http://www.refworld.org/docid/4a7040b81c.html>
2. Tibet Justice Center, T b ' S I N I II: T b R fu I , September 2011, <http://www.tibetjustice.org/reports/stateless-nationals-ii/stateless-nationals-ii.pdf>
3. Declaration on Principles for Relations and Comprehensive Cooperation Between the People's Republic of China and the Republic of India, 23 June 2003, <http://www.fmprc.gov.cn/eng/wjdt/2649/t22852.htm>
4. Claudia Ariles, "Tibetan Refugees' Rights and Services in India", <http://www.du.edu/korbel/hrhw/researchdigest/minority/Tibetan.pdf>
5. OSAR (Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés), « Chine/Inde : situation des réfugiés tibétains en Inde, Renseignement de l'analyse-pays de l'OSAR, 9 septembre 2013, <http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/asia/inde/chine-inde-situation-des-refugies-tibetains-en-inde>
6. The Times of India, "Tibetan arrested for residing without registration", 18 november 2012, http://articles.timesofindia.indiatimes.com/2012-11-18/chandigarh/35186097_1_tibetan-refugees-ration-card-report-on-benami-land
7. Free Tibet, "How China persecutes Tibetan nuns", <http://www.freetibet.org/about/how-china-persecutes-tibetan-nuns>
8. Free Tibet, "Human Rights in Tibet", <http://www.freetibet.org/about/human-rights-tibet>
9. Committee Against Torture, CONSIDERATION OF REPORTS SUBMITTED BY STATES PARTIES UNDER ARTICLE 19 OF THE CONVENTION, Concluding observations of the Committee against Torture / CHINA, 21 November 2008, <http://www2.ohchr.org/english/bodies/cat/docs/CAT.C.CHN.CO.4.pdf>
10. Julia Hess, "Immigrant Ambassadors: Citizenship and Belonging in the Tibetan Diaspora", 2009, http://www.tibet.ca/en/newsroom/wtn/archive/old?y=1999&m=10&p=6_2
12. Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2005:326:0013:0034:FR:PDF: abstracten>
13. Memorie van Toelichting van wet van 8 mei 2013, <http://www.senate.be/www/?Mlval=dossier&LEG=5&NR=1999&LANG=fr : abstracten>
14. UNHCR, "Improving asylum procedures: Comparative Analysis and Recommendations for Law and Practice – Key Findings and Recommendations", March 2010, <http://www.unhcr.org/4ba9d99d9.html>
15. UNHCR, "Summary Conclusions on the Concept of "Effective Protection" in the Context of Secondary Movements of Refugees and Asylum-Seekers", 9 and 10 December 2002, <http://www.refworld.org/docid/3fe9981e4.html>
16. ECHR, Application n°7267/13, D.C. against Switzerland lodged on 22 January 2013 and ECHR, Application n°23273/13, Y.D. against Switzerland lodged on 30 March 2013.
- 29
17. Le Monde, "L'Inde secouée par un débat inédit sur le racisme dans la société", 7 februari 2014, http://www.lemonde.fr/international/article/2014/02/07/l-inde-secouee-par-un-debat-inedit-sur-le-racisme-dans-la-societe_4361992_3210.html

18. CBAR, biedt India reële bescherming aan Tibetanen?, maart 2014
19. Human Rights Council, Written statement submitted by Mouvement contre le racisme et pour l'amitié entre les peuples, 25.5.14
20. Country of Origin Research and Information, CHINA-TIBET: Dissemination of nationalist messages, treatment of Tibetans holding anti-China views, consequences for Tibetans leaving illegally, restrictions on Tibetans practicing Buddhism, 29.6.2009
21. Minority Rights group international, W I ' M I u P pl 2014, 3.7.14, pp. 1, 12, 148-151

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

2.3. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). Bijgevolg moet de schending van artikel 3 van het EVRM, gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

Nopens de COI Focus "China/India - De Tibetaanse gemeenschap in India"

2.4. Cedoca is een Belgische documentatie- en onderzoeksdienst binnen het CGVS (artikel 3, § 1 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 Juli 2003). Dit neemt niet weg dat de opdracht van Cedoca er in bestaat om op objectieve en onpartijdige wijze, alle nuttige en noodzakelijke informatie aan te brengen om de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en zijn adjuncten toe te laten zich conform artikel 57/2 van de Vreemdelingenwet, in alle onafhankelijkheid uit te spreken over de asielaanvragen. Zowel verzoekende partij als verwerende partij benadrukken dan ook terecht het belang van correcte, volledige en actuele informatie.

2.5. De aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie steunt onder meer op eigen Cedoca terreinonderzoek tijdens een Joint Fact Finding Mission in maart 2012 waarbij meerdere personen en organisaties/departementen werden geraadpleegd van de Central Tibetan Administration (CTA), de Indiase autoriteiten, alsook Tibetaanse organisaties, academici, plaatselijke en internationale organisaties en belanghebbende individuen.

De Raad kan vaststellen dat de COI Focus "*China/India - De Tibetaanse gemeenschap in India*", steunt op talloze en gediversifieerde bronnen, waaronder en op zeer frequente wijze, de Central Tibetan Authority (CTA), de Tibetaanse regering in ballingschap waarvan de autoriteit op het vlak van de Tibetanen zowel in India als in China en de rest van de wereld, bezwaarlijk kan worden betwist. Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij stelt "*Dat het grootste deel van de belangrijke informatie van de Indiase autoriteiten komt*". Integendeel uit de eenvoudige lezing van deze COI kan blijken dat zowel de Indiase autoriteiten als de CTA en andere Tibetaanse vertegenwoordigers, Tibetaanse zakenmensen en gewone Tibetanen op evenwichtige wijze aan bod komen. Verder werd dit onderzoek verricht door gespecialiseerde en onpartijdige ambtenaren die steunen op talrijke bronnen, rechtstreekse contacten en bezoeken ter plaatse, verklaringen van de Indiase autoriteiten en de CTA, (internet)rapporten van diverse andere Tibetaanse organisaties, gerenommeerde gespecialiseerde

organisaties en academisch werk. In de bibliografie wordt een uitgebreid overzicht gegeven waarbij de referenties mede via een internetlink te consulteren en verifiëren zijn. Deze COI werd telkens geüpdatet om de actualiteit en objectiviteit ervan te verzekeren en op punt te stellen.

2.6. Verzoeker stelt dat *“de mails en telefonische gesprekken waar de voetnoten naar verwijzen niet uitgeschreven zijn in het rapport terwijl het om bronnen gaat waar het rapport het vaakst naar verwijst”*.

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003 kan de commissaris-generaal of één van zijn adjuncten in zijn beslissing steunen op inlichtingen die werden verkregen van een persoon of een instelling via moderne communicatiemiddelen. Dit stelt de commissaris-generaal in staat per telefoon of e-mail navraag te doen omtrent feitelijke aspecten van het asielrelaas om de waarachtigheid ervan te controleren. Uit het verslag aan de Koning blijkt dat het specifiek de bedoeling is dat de ambtenaar van Cedoca een gedetailleerd verslag opmaakt met de informatie verkregen bij een telefoongesprek zodat de asielzoeker de mogelijkheid heeft de juistheid van de verkregen informatie te controleren.

Daargelaten de vraag naar de praktische haalbaarheid van verzoekers opmerking, stelt de Raad vast dat dit geen situatie betreft zoals voorzien in artikel 26 van bovenvermeld KB nu de COI een synthese is van een grondige analyse gesteund op eigen terreinonderzoek aangevuld met en getoetst aan meerdere rapporten van internationale organisaties, NGO's en bevindingen van experts. Overigens ook de rapporten van deze internationale organisaties en NGO's die verzoeker aanhaalt zijn de synthese van een dergelijk onderzoek.

2.7. Voorts is gezien de veelvuldig geconsulteerde bronnen, vertegenwoordigers van de CTA en andere Tibetaanse organisaties en persoonlijkheden, verzoeker niet ernstig waar hij meent uit de uitdrukkelijke en afzonderlijke vermelding van *“twee jonge, ongebonden Tibetanen geboren in India”* als geconsulteerde bron, te kunnen afleiden dat *“de auteurs van het rapport geen enkele Tibetaan die niet geboren was in India hebben ontmoet noch er informatie mee hebben uitgewisseld”*. Indien een *“Amerikaanse student die enkele jaren in Dharamsala gewerkt en gestudeerd heeft”* bij de geconsulteerde bronnen staat vermeld, dan kan de Raad slechts vaststellen dat deze niet als specifieke referentiebron werd aangehaald en dergelijke zijdelingse gesprekken eerder bijdragen tot de diversifiëring van het terreinonderzoek. Verzoeker benadrukt dat het rapport zelf aangeeft dat *“Het document probeert alle relevante aspecten van het onderwerp te behandelen, maar is niet noodzakelijk exhaustief”*. Echter dit doet op zich niets af aan de doelstelling van een COI rapport als objectieve analyse en samenvatting van de actuele situatie. In zoverre volledigheid überhaupt niet meer dan een betrachting kan zijn, dienen wel alle relevante zaken aan bod te komen die noodzakelijk zijn om conform artikel 57/2 van de Vreemdelingenwet in alle onafhankelijkheid te oordelen over de individuele asielaanvragen.

2.8. Daar waar verzoeker nog stelt dat *“de bevestiging in het rapport dat het «makkelijk is de RC te vernieuwen voor de op lange termijn verblijvende Tibetanen» inderdaad van de Indische autoriteiten komt (blz 13)”*, stelt de Raad vast dat bijkomend in dezelfde paragraaf nog wordt gesteld dat *“Een Protocol Officer van het CTA Department of Information and International Relations (DUR) kon bevestigen dat alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap in en rond Dharamsala inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt. Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden.”* en tevens verder dat *“Zowel alle Indiase als alle Tibetaanse en ongebonden gesprekspartners hebben tijdens de Cedoca-missie dus onafhankelijk van elkaar bevestigd dat in heel India de autoriteiten de algemene instructies (Information pertaining Tibetan Nationals) effectief toepassen en dat de Tibetanen ze effectief opvolgen. Sindsdien heeft Cedoca nergens enige aanwijzing gevonden (noch op de websites van de CTA noch van de bevoegde Indiase autoriteiten noch in één van de andere internetbronnen die Cedoca regelmatig opvolgt) dat hierin enige wijziging is opgetreden. In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels (voor uitreiking of verlenging) houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt”*, waarbij de volgende bronnen geciteerd worden: *“Gesprek met bevoegde Indiase autoriteiten, New Delhi 5 maart 2012; SP (Police) Kangra District, Dharamsala 12/03/2012; Gesprek met Kalon van CTA Department of Security, Dharamsala 10/03/2012; de vertegenwoordiger van The Bureau of HH the Dalai Lama, New*

Delhi 06/03/2012, vertegenwoordigres van de CTA Settlement Office, Welfare Association en Protocol Office, Majnu Ka Tilla, New Delhi 06/03/2012, CTA Protocol Officer (DIIR), Dharamsala 08-12/03/2012; Gesprek met twee jonge en ongebonden Tibetanen die geboren zijn in India, New Delhi, 07/03/2012" en "Zie bibliografie voor een voor een volledige lijst van de bronnen die Cedoca wekelijks monitort".

Ook verzoekers bewering "Dat de bevestiging in het rapport dat "de New Tibetan Arrivals die met een SEP-pilgrimage of een SEP-education in India is binnengekomen, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht, doorgaans ook zonder enig probleem een "long term stay RC" krijgt" eveneens van de Indische autoriteiten en politie komt (blz. 13)" berust op een onvolledige lezing van de landeninformatie nu de COI ook toevoegt dat "Wat betreft de New Tibetan Arrivals hebben de SP (Police) van Kangra en ook de CTA [Gesprek met Kalon van het CTA Security Department, Dharamsala, 10/03/2012] verklaard dat wie met een SEP-pilgrimage of een SEP-education in India is binnengekomen, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht, doorgaans ook zonder enig probleem een "Long Term Stay RC" krijgt.". Verder werd er in de COI tevens gesteld dat "De Cedocommissie heeft wel klachten gehoord dat er soms "handshakes" geëist worden bij het verlengen van een RC. Maar, volgens een vertegenwoordiger van de Tibetan Youth Congress, moeten Tibetanen vooral smeergeld betalen wanneer de FRRO's of politiediensten vaststellen dat hun RC niet meer geldig is", zodat verzoeker niet kan aanvoeren dat "het rapport hier geen melding van maakt". Verzoekers opmerkingen in deze berusten aldus op eenzijdige en foutieve lezingen van de desbetreffende COI en missen de talrijk geciteerde Tibetaanse bronnen.

2.9. Waar verzoeker stelt dat er "bovendien talrijke beschikbare bronnen op het internet de besluiten waar dit rapport toekomt tegenspreken", dan staat het verzoeker vrij de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te betwisten, doch het volstaat hierbij geenszins deze louter te ontkennen of tegen te spreken. De Raad betwist niet dat op het internet voor elke informatie, contra-informatie, zelfs desinformatie te vinden is doch ook verzoeker dient in deze geobjectiveerde informatie aan te dragen die vermag de gegevens, analyses en conclusies uit de aan het administratief dossier toegevoegde dossier te weerleggen. Voor specifieke betwistingen, verwijst de Raad naar wat volgt.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

2.10. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien staatloos, van herkomst.

2.11. Verzoeker stelt op 11 oktober 1980 geboren te zijn in Nyenthang, Chushul, Lhasa, TAR, China (VRC) en in 1997 Tibet te hebben verlaten. Verzoeker legt geen documenten neer uit China en verklaart inzake de hukou "vroeger toen ik in Tibet was hadden we zo'n boekje niet. Later hebben ze misschien wel eentje aangevraagd" en "in Tibetaans noemen wij themdo" (gehoor 2 p. 3), wat niet geheel kan overtuigen. Hij stelt ook geen identiteitskaart gehad te hebben omdat hij nog niet oud genoeg was (gehoor 1 p. 4), hetgeen wel mogelijk is. Verzoeker legt wel aannemelijke verklaringen af over Tibet (gehoor 1 p. 3, gehoor 2 p. 2-4). Aldus kan worden aangenomen dat verzoeker van Chinese nationaliteit en Tibetaanse herkomst is.

2.12. Verzoeker legt een fotokopie van een attest van het Reception Centre Kathmandu, een origineel attest van het Reception Centre Dharamsala en zijn onvertaald origineel Green Book neer. Aldus kan blijken dat verzoeker door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaan wordt beschouwd.

2.13. Noch het administratief dossier, noch het verzoekschrift brengt informatie aan waaruit kan aangenomen worden dat alle Tibetanen uit de Volksrepubliek China *prima facie* in aanmerking komen voor internationale bescherming. Indien hieruit kan blijken dat in Tibet de mensenrechtensituatie voor bepaalde groepen of individuen kan verontrusten, in het bijzonder voor Tibetaanse nonnen, monniken

en politieke activisten, dan kan niet blijken dat elke persoon die behoort tot de Tibetaanse bevolkingsgroep en Tibetaans Boeddhistische geloof vervolgd zal worden door de Chinese autoriteiten.

Verzoeker is vertrokken omdat *“in 1996 was er de patriottistische heropvoedingscampagne in ons klooster. Ik wilde dat niet accepteren en werd uit het klooster gezet. Het was heel moeilijk om daar te leven. Ik had de kans niet om te studeren en besloot te vertrekken”* (gehoor 1 p. 5). Hoewel niet kan blijken dat verzoeker een concrete persoonlijke vervolging onderging vanwege de Chinese autoriteiten, kan wel worden vastgesteld dat verzoekers religieuze beweegredenen voldoende zwaarwichtig zijn om het land te ontvluchten zodat het niet uitgesloten is dat verzoeker bij een terugkeer in de negatieve belangstelling van de Chinese autoriteiten zal komen te staan, temeer hij illegaal het land heeft verlaten, jarenlang in een klooster woonde en zijn echtgenote werkt voor een CTA school.

2.14. Voor zover verzoeker inzake China nog verwijst naar de arresten HvJ, *Elgafija* en HvJ, *Sufi en Elmi*, wijst de Raad erop dat deze de beoordeling van de situatie bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet betreffen. Voor zover verzoeker zich beroept op de algehele situatie, werkt hij dit middel niet nuttig uit en toont hij niet aan dat de situatie waarnaar hij verwijst, kan vallen onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (RvV 20 juni 2008, nr. 12.887).

2.15. Hoe dan ook zoals verzoeker zelf stelt, was hij intussen sedert 1997 gevestigd in India. *In casu* kan dan ook gesteld worden dat, in zoverre verzoeker volhoudt in China vervolging te vrezen, gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, India als het eerste land van asiel kan worden aanzien.

2.16. Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”

2.17. Er wordt niet betwist dat India geen partij is van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Evenmin wordt betwist dat India met uitzondering van de Dalai Lama, aan geen enkele Tibetaan de vluchtelingenstatus in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft toegekend (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet dient aldus te worden nagegaan of verzoekende partij in India een ‘reële bescherming’ geniet.

2.18. Reële bescherming omvat meerdere componenten die cumulatief moeten vervuld worden. Aldus moet de asielzoeker over een daadwerkelijke verblijfsstatus beschikken in het eerste land van asiel die minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat, en tevens moet de terugkeermogelijkheid naar het eerste asieland reëel zijn. Voorts dient ten opzichte van verzoekende partij het beginsel van non-refoulement nageleefd te worden in het eerste land van asiel. Ten slotte moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij in dit eerste land van asiel geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.19. Immers verzoeker had bescherming in India waar hij ongemoeid en veilig heeft verbleven en kon er studeren en werken. Verzoekende partij betwist dit en meent dat India in de praktijk geen beleid heeft ontwikkeld overeenkomstig de Vluchtelingenconventie noch dat een reële bescherming geboden wordt aan Tibetanen in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan echter niet weten te overtuigen. Evenmin kan worden aangenomen dat verzoeker na 16 jaar verblijf in India nog illegaal zou verblijven in het land, temeer verzoeker in deze 16 jaar nooit enige verblijfsproblemen heeft verklaard, hij tevens sinds 2001 gratis kon verblijven en werken in het *Norbulinka Institute* *“omdat ik gehandicapt ben gaf het departement van gezondheid mij daar een plaats”* (gehoor 1 p. 6) en bovendien verzoekers echtgenote functionaris is in de TCV school (gehoor 1 p. 4). Verzoekers bewering dat noch hijzelf, noch het Norbulinka instituut noch verzoekers vrouw een beroep op de Tibetaanse autoriteiten

hebben gedaan om een verblijfsvergunning te krijgen, is dermate nalatig en ongebruikelijk dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Dit klemte te meer nu de "COI Focus" "CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India" stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er uiteindelijk nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een Registration Certificate (RC) beschikken en *"In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt"*. Uit deze landeninformatie bij het administratief dossier blijkt tevens dat de Indiase overheid hiertoe nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en wijst verzoeker er op dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies ("Information Pertaining Tibetan Nationals").

2.20. Verzoekende partij kan aldus niet ernstig beweren dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India precair en slechts tijdelijk is. Uit de vaststelling dat een RC een beperkte geldigheidsduur heeft en op de vervaldatum moet verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen tijdelijk en onzeker is. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama zelf onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (Information Pertaining Tibetan Nationals) correct worden toegepast, dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de "long term staying Tibetans" in de praktijk "gemakkelijk" verloopt. Verder blijkt dat *"Zij die zich al voor 30 mei 2003 in India bevonden, worden temporary refugees (Tibetanen die voor 1959 waren binnengekomen of in India geboren waren voor 1987) of long term stay-foreigners (binnengekomen tussen 1 januari 1960 en 30 mei 2003 of geboren na 1 januari 1987) genoemd. Zij hebben, afhankelijk van hun situatie, de volgende documenten nodig om een RC te bekomen: CTA recommendation letter en/of een birth certificate. Tegenwoordig krijgen de Tibetanen die in India geboren zijn en zij die al meer dan 20 jaar in India verblijven een RC met een geldigheid van 5 jaar"*. Gezien verzoeker een Green Book en een attest van het Reception Center van Kathmandu had en zich op de hulp van de CTA kon beroepen, kon verzoeker over een RC beschikken, temeer gezien de regularisatiecampagnes en uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij sinds 1997 zonder problemen in India verbleef. Daargelaten nog de vraag of het betalen van een afkoopsom überhaupt al in aanmerking kan komen als vluchtelingenrechtelijke vervolging, verklaarde verzoeker nooit een RC te hebben gehad, zodat in het verzoekschrift bezwaarlijk aan de CGVS kan verweten worden dat niet is nagegaan of *"bij de klagers of dit effectief het geval was"*.

2.21. Verzoeker beweert dus nimmer in zijn leven over enig identiteitsdocument te hebben beschikt. Dit kan geenszins overtuigen. Immers ook wanneer sommige Tibetanen in gebreke blijven hun RC tijdig te verlengen of onvoldoende aandacht hebben voor deze administratieve verplichting of mogelijk na officiële waarschuwingen boetes opgelegd krijgen, dan nog kunnen ze rekenen op de CTA die bijstand verleent bij registraties of bij de verlenging van de RC. De "COI Focus" "CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India" stelt immers dat *"Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt"*. Er kan aldus duidelijk blijken dat er in de praktijk geen arbitraire of onterechte weigeringen vastgesteld zijn. De door verzoeker aangebrachte informatie vermag niet de vaststelling te wijzigen dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben. Verzoekers louter theoretische beweringen dat Tibetanen geen recht kunnen claimen op (een verlenging van) een RC – zelfs indien deze niet nauwgezet worden verlengd op de vervaldatum – of dat het verblijf slechts tijdelijk wordt toegekend, laat staan dat sinds de jaren 50 Tibetanen die nieuw aankomen geen RC meer zouden krijgen, worden niet aannemelijk gemaakt en tegengesproken door de Tibetaanse overheid in ballingschap.

Verzoeker wijst op het aan het verzoekschrift toegevoegde stuk 4. waarvan de nodige referenties ontbreken, zodat de waarde van dit stuk niet kan worden nagegaan. Hoe dan ook bespreekt stuk B.4. de situatie van de Tibetanen in de jaren zestig en zeventig. Daarbij wordt wel duidelijk gesteld dat alhoewel India het Vluchtelingenverdrag niet heeft ondertekend, dit land wel lid is van het Uitvoerend Comité van UNHCR. Voorts kan blijken uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en het verzoekschrift dat de Dalai Lama zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizenden volgers al

sedert midden vorige eeuw gevestigd heeft in India. Ook al dienden de verblijfsvergunningen telkens verlengd te worden, dan nog kan verzoeker niet gevolgd worden waar hij beweert dat het verblijf in India niet permanent is. Verzoeker toont evenmin aan waarom er thans na meer dan 60 jaar veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. Verzoekers verwijzing naar stukken 2. en 3. bij het verzoekschrift waarin wordt gesteld dat India in 2003 omwille van de Chinees-Indiase gemeenschappelijke verklaringen maatregelen zou nemen *“tegen de Tibetanen”*, is niet geconcretiseerd terwijl intussen 10 jaar verlopen zijn. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat in India de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden.

2.22. Er kan gezien de objectieve informatie aldus geenszins geloof worden gehecht aan verzoekers loutere ontkenning na 16 jaar verblijf in India niet in het bezit te (kunnen) zijn van een RC te meer hij van bij de aanvang van zijn verblijf in India, al dan niet rechtstreeks, in contact stond met de CTA. Verzoeker leefde een aantal jaren in een klooster in Mundgod en omwille van zijn handicap kreeg hij vanaf 2001 een gratis kamer in het Norbulinka instituut. Ten slotte is verzoekers vrouw functionaris in de CTA school. Aldus is volgens verzoekers verklaringen zowel hijzelf als het klooster als het Norbulinka instituut zwaar in gebreke gebleven terwijl deze Tibetaanse instellingen belang hechten aan de verblijfsdocumenten van hun eigen leden en desgevallend de hulp van de CTA inroepen. Verzoekers verklaring dat *“de voorwaarden zijn dat je ouders nodig het en een geboorteakte die zegt dat ik daar geboren ben. En ook moet je gronden bezitten”* is strijdig met de objectieve informatie waaruit blijkt dat bezit nooit een voorwaarde is geweest en sinds 2003 ook niet in India geboren Tibetanen een RC kunnen aanvragen. Verzoeker beperkt zich tot loze beweringen die objectieve grondslag missen. Uit verzoekers verklaringen kan evenmin blijken dat hij ooit werkelijk een poging hiertoe heeft ondernomen, wat volstaat om hem de vluchtelingenstatus te weigeren, noch kan blijken dat hij recent de Tibetaanse overheid daartoe heeft ingeschakeld (gehoor 2 p. 2). Verzoeker maakt geenszins aannemelijk niet te (kunnen) beschikken over een RC. Dat verzoeker beweerdelijk de Indische nationaliteit niet kan verkrijgen, valt evenmin onder het recht op internationale bescherming, noch heeft verzoeker van enige poging in die zin melding gemaakt.

2.23. De argumenten van verzoeker inzake de gevaren van refolement zijn evenmin gegrond. Uit de “COI Focus” “CHINA/INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”, blijkt dat de Indiase Supreme Court het beginsel van non-refolement zowel als “gebruikelijk internationaal rechtsprincipe” heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe “Recht op Leven”. Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refolementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen (zie stuk 5), dan is een dergelijke drukings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen *de facto* aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De door verzoeker aangebrachte informatie werd gedeeltelijk verwerkt in deze COI en vermag voor het overige niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoeker in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden. Integendeel uit hetzelfde stuk B.5. blijkt dat deze bewering niet verder gaat dan een vermelding zonder bijzonderheden, en voorts wordt gesteld dat ook dergelijke beweringen bovendien schaars zijn en tegengesproken worden en ten slotte dat algemeen genomen de Tibetanen niet het voorwerp zijn van refolement. Ten slotte kan nog worden toegevoegd dat het redelijk is te veronderstellen dat indien refolement een gangbare praktijk was, dit na meer dan 60 jaar genoegzaam bekend zou zijn. Dit is niet het geval en verzoeker toont dan ook het werkelijkheidsgehalte niet aan van een vrees voor refolement. Wat de verwijzing naar twee zaken voor het EHRM betreft, stelt de Raad vast dat de bijgevoegde documenten “questions” betreffen aan de in het geding zijnde partijen, zijnde eenvoudige verzoeken om informatie, waarbij de Raad opnieuw naar de in de COI's vervatte informatie verwijst.

2.24. Verzoeker voert voorts in het verzoekschrift aan dat er sprake is van ellendige leefomstandigheden en veelvuldige schendingen van hun rechten en discriminaties waar Tibetanen onder lijden. Voor zover dergelijke algemene bewering *überhaupt* al kan ingeroepen worden nu verzoeker geen ernstige persoonlijke feiten verklaarde, kan dit geenszins blijken uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier waar wordt gesteld *“dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra,*

onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)". Het is dan ook redelijk te besluiten dat de Tibetaanse bannelingen en hun nakomelingen stevig gevestigd zijn in India waar ze zich zowel sociaal, als economisch en cultureel kunnen ontwikkelen en waar ze ongemoeid de Dalai Lama kunnen volgen. Geenszins kan blijken dat zij op structurele wijze gediscrimineerd worden. Dit kan eveneens uit verzoekers verklaringen blijken nu hij studies kon volgen zonder dat hij diende te werken, hij steeds een legaal verblijf had in India, gratis een kamer en een opleiding verkreeg in het Norbulinka Institute en daar kon werken. Verzoeker kon zich binnen India verplaatsen, zodat hij evenmin kan aanvoeren dat hij zich niet kon verplaatsen in India, noch toont hij aan afgezonderd te leven in overbevolkte kolonies in moeilijke levensomstandigheden nu hij gedurende ettelijke jaren in het klooster en sinds 2001 continu in het Norbulinka Institute verbleef. Verzoekers verwijzing in het verzoekschrift naar andere informatie, vermag dit niet te wijzigen, minstens wordt niet aangetoond dat de sociale en economische situatie van de Tibetanen van die aard is dat dit een ernstige bedreiging zou inhouden of een reëel risico op ernstige schade voor hun persoon. Verzoeker toont dan ook niet aan dat de "sociale groep van Tibetanen" in India ernstig en systematisch vervolgd zouden worden. Verzoeker toont niet aan India te hebben verlaten omwille van redenen in de zin van artikel 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.25. Verzoeker beperkt zich in dit verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan maar laat na dit enigszins te concretiseren en geobjectiveerde elementen aan te voeren. Verzoeker haalt, behalve de bewering dat hij geen RC kon krijgen, geen enkele concrete, persoonlijke vervolging aan. Evenmin heeft verzoeker ooit enige hulp gezocht bij de Indiase autoriteiten noch de Tibetaanse autoriteiten in ballingschap. Verzoeker weerlegt dan ook op dit punt geenszins de conclusies van de commissaris-generaal, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.26. Waar verzoeker nog beweert dat hij niet kan terugkeren naar India, wordt dit geenszins aangetoond. Vooreerst kan erop gewezen worden dat verzoeker vrijwillig en zonder enige dwang of noodzaak is vertrokken uit India. Er kan ook niet worden ingezien waarom het verzoeker verboden zou worden terug te keren naar India. Zoals reeds hoger werd vastgesteld, kan bovendien geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaring dat hij nooit over een RC zou beschikt hebben. Evenmin kan worden geloofd dat verzoeker geen IC heeft aangevraagd terwijl dit relatief eenvoudig is, minstens minder omslachtig, gevaarlijk en goedkoper is en in beginsel voor elke in India verblijvende Tibetaan beschikbaar is, dan de aankoop van valse documenten (1.000.000 Indische roepies). Verzoeker adstrueert voorts op geen enkele wijze zijn voorgehouden illegale reisweg terwijl hij, aangezien hij met het vliegtuig reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht en waar en wanneer hij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen, maakt verzoeker op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk. Verzoekers verklaringen inzake zijn reisweg kunnen evenmin overtuigen terwijl een doelgerichte voorbereiding om elke nodeloze aandacht te ontlopen, onvermijdbaar is. Verzoeker weet niet welke naam, geboortedatum, geboorteplaats, noch visum in zijn vals paspoort stond, noch werd hem verteld wat te antwoorden bij desgevallende vragen (gehoor 1 p. 8). Verzoeker gaat in deze voorbij aan de herhaaldelijke, systematische en persoonlijke veiligheidscontroles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en in het bijzonder op internationale vluchten in het kader van een algemene politiek van versterkte controles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en als maatregel in de strijd tegen het internationale terrorisme en illegale migratie. Voor zover hij verklaart deze te hebben te kunnen omzeilen dient hij dit nauwgezet en overtuigend toe te lichten, wat niet het geval is. Verzoeker is dan ook op dit punt ongeloofwaardig en zijn vage, evasieve verklaringen ondergraven verder de waarachtigheid van zijn beweringen. Verzoeker is dan ook ongeloofwaardig over zijn uiteengezette reisweg en de daarbij gebruikte reisdocumenten. Hij toont dan ook niet aan wanneer, waar en hoe hij zijn land in werkelijkheid verliet. Aldus zijn er wel degelijk gemotiveerde redenen waarom er ernstig kan worden getwijfeld aan de bewering dat verzoeker met een vals paspoort heeft gereisd, dit aan de smokkelaar zou hebben gegeven en niet hebben teruggekregen. Verzoeker faalt aldus op ernstige wijze in zijn medewerkingsplicht.

2.27. In zoverre verzoeker dan ook volhoudt dat hij zijn documenten aan de reisagenten heeft moeten afgeven, kan met de hulp van de CTA, een IC worden aangevraagd, desgevallend voorafgegaan door een onderzoek. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk om administratieve redenen niet te kunnen

terugkeren naar India. Verzoeker beperkt zich dan ook tot het volharden in zijn verklaringen, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing en het formuleren van niet-geadstrueerde beweringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Hoe dan ook, verzoeker laat zelf na duidelijkheid te verschaffen over de door hem gebruikte reisdocumenten, zodat hij het ontbreken hiervan niet zonder degelijke argumenten kan inroepen om zijn terugkeer aan te vechten.

2.28. Ten slotte verklaarde de Kalon van Security nog *“dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een aanbevelingsbrief van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India”* (zie informatie administratief dossier). Waar de COI nog melding maakt van de mogelijkheid voor de FRRO's om voor de teruggave van de RC de voorlegging van (een kopie van) het originele paspoort te vragen, stelt de Raad vast dat bij een legale terugkeer niets verzoeker kan verhinderen dit voor te leggen, te meer nu verzoeker niet aannemelijk maakt niet over een (duplicaat) IC te (kunnen) beschikken en verzoeker gehuwd is met een in India legaal verblijvende en werkende echtgenote.

2.29. De overige argumenten, stukken en documenten vermogen niet deze vaststellingen te wijzigen. Het volstaat immers niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

2.30. Aldus kan in hoofde van de verzoekende partij ten opzichte van India geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij niet aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.31. In acht genomen wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat verzoeker in India reële bescherming geniet in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet.

2.32. Verzoeker vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht en hij geen elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.33. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK